

Coordonator Leda Bazaar
SHAUKI AL-GARIBI

TAYLOR JENKINS REID

*Între
două
iubiri*

Traducere din limba engleză de
ALINA BĂLTĂC

LEDA BAZAAR

NU APUC BINE SĂ TERMIN CINA ALĂTURI DE FAMILIE ȘI de logodnic, că mă sună soțul.

Tatăl meu împlinește 64 de ani. Sărbătoritul poartă puloverul lui preferat, unul din cașmir, de un verde vânătoresc, pe care sora mea mai mare, Marie, și cu mine i l-am dăruit acum vreo doi ani. Cred că, de fapt, acesta este motivul pentru care îi place atât de mult! Bine, și pentru că este din cașmir. Nu-mi fac iluzii în privința asta!

Îmbrăcată cu o bluză albă, vapoasă, și pantaloni kaki, mama stă lângă el și încearcă să-și rețină zâmbetul. Știe bine că, din clipă în clipă, se va îndrepta către sărbătorit, în acordurile tradiționalului „Mulți ani trăiască”, o prăjitură minusculă, cu o lumânare deasupra. Mama se bucură mereu ca un copil când e vorba de surprize.

Părinții mei sunt căsătoriți de 35 de ani. Au crescut doi copii și conduc împreună o librărie care se bucură de succes. Au două nepoate adorabile. Una dintre fiice urmează să preia afacerea familiei. Au realizat multe lucruri de care să fie mândri. Aceasta chiar este o aniversare fericită pentru tata!

Marie stă de cealaltă parte a mamei, și, în momente ca asta, când ele două sunt una lângă alta, privind în aceeași

direcție, îmi dau seama cât de mult se aseamănă. Păr șaten, într-o nuanță ciocolatie, ochi verzi, siluete delicate.

Eu sunt cea care s-a ales cu fundul mare.

Din fericire, am ajuns să îl apreciez așa cum e. Desigur, există nenumărate cântece care proslăvesc un posterior bine definit, iar dacă cei treizeci de ani ai mei m-au învățat ceva, acel lucrul este că sunt pregătită să fiu eu însămi, fără să-mi pese de gura lumii.

Apropo, numele meu este Emma Blair și sunt o femeie cu fundul mare.

Am 31 de ani, 1,67 de metri înălțime, păr blond și o tunsoare băiețească crescută un pic cam mult. Ochii căprui îmi sunt eclipsați de o constelație de pistrii în partea superioară a obrazului drept. Tata glumește adesea că poate desluși Carul Mic acolo.

Săptămâna trecută, la capătul a două luni de căutări și cazne, logodnicul meu, Sam, mi-a dăruit inelul de logodnă. Este vorba despre un diamant solitaire, montat pe o verigă din aur roz. Cu toate că nu este primul meu inel de logodnă, este prima dată când port un diamant. Când mă privesc, asta e tot ce văd.

— O, nu! exclamă tata când observă că spre noi se îndreaptă trei chelneri care aduc o felie de tort cu o lumânare aprinsă. O, vai, doar nu ați făcut asta...

Nu vorbim aici de vreo falsă modestie. Tata chiar roșește când oamenii îi cântă „Mulți ani trăiască”.

Mama se uită în spate, ca să vadă la ce se uită sărbătoritul.

— Oh, Colin! îi spune ea. Relaxează-te! E ziua ta...

Chelnerii cotesc brusc la stânga și se îndreaptă către o altă masă. Se pare că tata nu este singura persoană care își serbează azi ziua de naștere. Mama observă ce s-a întâmplat și încearcă să dreagă busuiocul:

— ...motiv pentru care nu le-am spus să îți aducă o prăjitură, explică ea.

— O, las-o baltă! îi zice tata. Te-ai dat singură de gol!

Chelnerii au terminat la masa respectivă, iar un alt angajat al restaurantului iese din bucătărie cu încă o felie de tort. Acum se îndreaptă spre noi.

— Dacă vrei să te ascunzi sub masă, le voi spune că nu ești aici! îi sugerează Sam.

Ei bine, Sam este chipeș într-un mod... prietenos – ceea ce cred că ar putea fi cel mai potrivit mod de-a fi chipeș –, cu ochi căprui, calzi, care par să privească totul cu tandrețe. Și e amuzant. Cu adevărat amuzant! După ce eu și Sam am început să ne întâlnim, am observat că ridurile mele datorate râsului au devenit mai adânci. Cel mai probabil, acest lucru are legătură cu faptul că înaintez în vârstă. Totuși, nu pot scăpa de sentimentul că ridurile mele au drept principală cauză faptul că râd mai mult decât am făcut-o vreodată. Ce altceva ți-ai mai putea dori de la persoana de lângă tine decât bunătațe și umor? Sunt sigură că, pentru mine, nimic altceva nu contează cu adevărat.

Sosește tortul, cântăm cu toții tare, iar tata se înroșește ca o sfeclă. Apoi chelnerii se întorc la treaba lor, iar noi rămânem cu o felie supradimensionată de tort de ciocolată cu înghețată de vanilie.

Ni s-au lăsat cinci linguri, dar tata le înhață imediat pe toate.

— Habar n-am de ce au lăsat atâtea linguri! Am nevoie doar de una, zice el.

Mama se repede să îi smulgă una.

— Ashley, nu așa de repede! îi spune el. Am îndurat umilința. Ar trebui să mă înfrupt singur din prăjitură.

— Dacă e pe-așa, spune Marie, luna viitoare, de ziua mea, vă rog să mă faceți să trec prin aceeași caznă! Merită!

Marie ia o înghițitură din cola ei dietetică, apoi verifică ora pe telefon. Soțul său, Mike, este acasă cu nepoatele mele, Sophie și Ava. Marie rareori le lasă în grija altcuiva foarte mult timp.

— Ar trebui să plec! ne anunță Marie. Îmi pare rău, dar...

Nu trebuie să ne ofere nicio explicație. Părinții noștri se ridică și o îmbrățișează de rămas-bun.

Odată ce pleacă, iar tata e în sfârșit de acord să ne lase pe toți să mâncăm din tort, mama spune:

— Poate sună prostesc, dar îmi lipsește asta! Mi-e dor de vremurile când plecam de undeva devreme pentru că eram mai mult decât încântată să mă întorc la fetițele mele!

Știu ce urmează.

Am 31 de ani și sunt pe cale să mă căsătoresc. Știu exact ce urmează.

— Voi doi v-ați gândit când ați putea să vă întemeiați o familie?

Fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mamă...

Sam râde deja. Își permite luxul ăsta. Femeia asta este mama lui doar cu titlu onorific.

— Aduc în discuție chestiunea doar pentru că apar din ce în ce mai multe studii despre pericolele de a aștepta prea mult pentru a avea un copil, adaugă mama.

Întotdeauna există studii care demonstrează că ar trebui să mă grăbesc și studii care demonstrează că ar trebui să aștept, așa că am decis să am un copil când o să fiu naibii pregătită, indiferent ce citește mama în *Huffington Post*.

Din fericire, expresia mea o face să dea înapoi.

— Nu contează, nu contează! spune ea, fluturând mâna în aer. Încep să mă comport ca propria mamă. Uită ce am zis! O să încetez să mai fac asta!

Tata râde și o cuprinde cu brațul.

— Bine! zice el. Am intrat în comă diabetică, și sunt sigur că Emma și Sam au lucruri mai bune de făcut decât să stea în oraș cu noi. Să cerem nota de plată!

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm toți patru în fața restaurantului și ne îndreptăm spre mașini.

Port o rochie-pulover bleumarin cu mâneci lungi și groase și colanți, straturi de haine suficiente ca să mă apere de aerul răcoros al serii. Aceasta este una dintre ultimele nopți în care merg undeva fără haină de lână.

Suntem chiar la sfârșitul lunii octombrie. Toamna s-a instalat deja și a pus stăpânire pe întreaga regiune New England. Frunzele sunt galbene și roșii, înainte de a deveni maronii și sfărâmicioase. Sam a venit deja o dată acasă la ai mei pentru a curăța curtea. Când va sosi decembrie, iar temperaturile vor fi în cădere liberă, el și Mike vor da zăpada la o parte cu lopata.

Dar deocamdată aerul păstrează încă un pic de căldură, așa că îl savurez cât mai pot. Când locuiam în Los Angeles, nu am apreciat niciodată nopțile calde. Nu savurezi lucrurile care durează pentru totdeauna. Este unul dintre motivele pentru care m-am mutat înapoi în Massachusetts.

În timp ce mă îndrept spre mașină, aud sunetul slab al unui mobil. Îl ascult o vreme, până îmi dau seama că vine din poșetă; asta se întâmplă exact când îl aud pe tata insistând ca Sam să-i dea câteva lecții de chitară. Tata are enervantul obicei de a dori să învețe să cânte la toate instrumentele la care o face Sam, confundând faptul că Sam este profesor de muzică cu cel că Sam este profesorul *lui* de muzică.

Umblu prin poșetă, căutându-mi telefonul și apucând singurul lucru aprins și care sclipește. Nu recunosc numărul. Prefixul zonal 808 nu îmi este cunoscut, dar îmi stârnește interesul.

În ultimul timp, nimeni din afara obișnuitelor 978, 857, 508 sau 617 – diferitele coduri din Boston și suburbiile sale – nu are motive să mă sune.

Evident, 978 a însemnat întotdeauna acasă, indiferent de prefixul zonei în care locuiam. Poate că am petrecut un an în Sydney (612) și câteva luni umblând cu rucsacul în spate de la Lisabona (35121) la Napoli (39081). Poate că am fost în luna de miere la Mumbai (9122) și am trăit fericită, ani la rând, în Santa Monica, California (310). Dar, când a trebuit să vin „acasă”, „acasă” a însemnat 978. Și aici am rămas de atunci.

Răspunsul îmi trece prin cap.

808 este Hawaii.

— Alo? răspund la telefon.

Sam s-a întors să mă privească și, în curând, o vor face și părinții mei.

— Emma?

Vocea pe care o aud în telefon este una pe care aș recunoaște-o oriunde, oricând – o voce care mi-a vorbit zi de zi, ani și ani la rând. Una pe care am crezut că nu o voi mai auzi niciodată, una pe care nu sunt nici măcar pregătită să cred că o aud acum.

Bărbatul pe care l-am iubit de când aveam 17 ani. Omul a cărui văduvă sunt de când elicopterul lui a căzut undeva, deasupra Pacificului, iar el a dispărut fără urmă.

Jesse!

— Emma! spune el. Eu sunt! Sunt în viață. Mă auzi? Vin acasă!

~

Cred că toată lumea are un moment în care viața i se împarte în două. Când te uiți la propria cronologie, există undeva, de-a lungul drumului, o bornă, un eveniment care te-a schimbat, care ți-a schimbat viața, mai mult decât celelalte.

Un moment care creează un „înainte” și un „după”.

Poate e vorba de momentul când îți întâlnești marea dragoste sau îți dai seama care e pasiunea ta, sau ai primul copil. Poate e vorba despre ceva minunat. Sau poate e vorba de ceva tragic.

Dar, când se întâmplă, îți nuanțează amintirile, îți schimbă perspectiva asupra propriei vieți și, dintr-odată, pare că toate lucrurile prin care ai trecut, care ți s-au întâmplat, intră fie sub eticheta „înainte de”, fie sub cea de „după”.

Eu, una, eram încredințată că borna mea a fost momentul când a murit Jesse.

Povestea noastră de dragoste părea să ducă într-acolo. Și tot ce s-a întâmplat de atunci părea să fie urmarea acestui fapt.

Dar acum știu că Jesse nu a murit.

Și sunt sigură că *aceasta* este borna mea.

Tot ce s-a întâmplat *înainte* de azi pare diferit acum, iar eu habar n-am ce se va întâmpla *după* asta.

LBRIS

We know
books

ÎNAINTE

~

Emma și Jesse

Sau cum să te îndrăgostești și să te destrami în mii de bucăți

NU AM FOST NICIODATĂ GENUL CARE SĂ SE TREZEASCĂ la primul cântat al cocoșului. Totuși, ura mea pentru lumina strălucitoare a dimineții nu a fost nicicând mai aprigă decât sâmbăta, în timpul liceului, la 8.10.

Cu o precizie de ceasornic, tata bătea la ușă și îmi spunea: „Autobuzul pleacă în 30 de minute”, chiar dacă „autobuzul” era mașina lui, un Volvo, și nu se îndrepta spre școală, ci spre magazinul familiei.

Blair Books, librăria noastră, este o afacere pornită de unchiul tatălui meu în anii '60, sediul ei aflându-se și azi în același loc ca la începuturi – în partea de nord a străzii principale din Acton, Massachusetts.

Și, cumva, asta a însemnat că, din momentul în care am devenit suficient de mare pentru a deține în mod legal un loc de muncă, am început să lucrez ca librar în unele zile lucrătoare, după cursuri, dar și în fiecare sâmbătă.

Mi-au fost repartizate zilele de sâmbătă pentru că Marie voia duminicile. Ea își pusese deoparte salariile și, cu o vară în urmă, își luase o rablă de Jeep Cherokee bleumarin.

Singura dată când am pus piciorul în Jeepul lui Marie a fost în noaptea în care și-a luat mașina, când, îmbătăta de

fericire, m-a invitat la Kimball's Farm să cumpărăm niște înghețată. Am luat o găletușă cu aromă de ciocolată pentru mama și tata, pe care însă am lăsat-o să se topească în timp ce ne-am așezat confortabil pe capota mașinii și ne-am înfruptat din propriile noastre înghețate, bucurându-ne de aerul cald de vară.

Ne-am plâns de librărie și de faptul că mama puneă mereu parmezan pe cartofi. Marie mi-a mărturisit că fumase iarbă. Am promis că nu le voi spune părinților. Apoi m-a întrebat dacă m-am sărutat vreodată, iar eu m-am întors și m-am uitat în altă parte, speriată că răspunsul mi s-ar fi putut citi pe chip.

— E-n regulă! mi-a spus ea. Mulți oameni nu au parte de primul sărut până la liceu.

Purta pantaloni scurți, kaki, și o cămașă bleumarin, cele două coliere subțiri de aur căzându-i în cascadă peste claviculă, până în crăpătura sutienului. Nu își încheia niciodată nasturii cămășii până sus. Întotdeauna erau închiși mai jos decât te-ai fi putut aștepta.

— Da, știu! i-am spus.

Am observat însă că ea nu a zis ceva de genul „*Eu* nu am avut parte de primul meu sărut până la liceu”, ceea ce, desigur, era răspunsul pe care îl așteptam. Nu eram îngrijorată că nu sunt ca toți ceilalți. Eram îngrijorată că nu sunt ca *ea*.

— Lucrurile se vor îmbunătăți acum, că vei fi boboc, m-a asigurat Marie în timp ce arunca restul de înghețată de ciocolată cu mentă. Ai încredere în mine!

În acel moment, în acea noapte, aș fi avut încredere în orice mi-ar fi spus.

Dar acea seară a fost excepția din relația pe care o am cu sora mea, un moment rar de apropiere între două persoane care împart același spațiu și atât.

LIBRIS

Până să încep primul an de liceu și să fiu în aceeași clădire cu ea în fiecare zi, dezvoltaserăm un soi de tipar care presupunea să trecem una pe lângă cealaltă pe holurile de acasă, în timpul serii, și pe cele de la școală, în timpul zilei, de parcă eram inamici în timpul acordului de încetare a focului.

Așa că imaginați-vă surpriza mea când m-am trezit la 8.10, într-o sâmbătă dimineată din primăvara clasei a IX-a, și am aflat că nu trebuie să-mi fac tura de la Blair Books!

— Marie te duce să-ți iei blugi noi, m-a anunțat mama.

— Astăzi? am întrebat-o, ridicându-mă în fund și frecându-mă la ochi, curioasă să aflu dacă asta însemna că pot dormi puțin mai mult.

— Da, la mall! a adăugat mama. Orice pereche vrei, fac eu cinste! Am pus 50 de dolari pe blatul din bucătărie. Dar, dacă cheltui mai mult de-atât, treaba ta, te descurci!

Aveam disperată nevoie de blugi noi pentru că cei vechi erau plini de găuri. Trebuia să primesc o pereche nouă, cadou de Crăciun, în fiecare an, dar eram așa de pretențioasă, așa de fixistă, în privința felului în care credeam că ar trebui să arate, că, într-un final, mama renunțase. Până în momentul acela fuseserăm deja de două ori la mall, de unde plecaserăm fără cumpărături după o oră, în tot acest timp mama încercând din răspuțeri să-și ascundă iritarea.

Se întrezărea o experiență nouă pentru mine. Toată copilăria, mama voise mereu să fie în preajma mea, tânjise după compania mea. În cele din urmă însă devenisem atât de enervantă, încât era dispusă să mă paseze altcuiva. Și cu atât mai mult într-o zi de sâmbătă.

— Și cine se va ocupa de casă? am întrebat-o, iar în clipa în care vorbele mi-au ieșit pe gură, am regretat.

Brusc, m-a cuprins neliniștea că stricasem un lucru bun. Ar fi trebuit să spun pur și simplu „Bine” și să o las așa, ca să nu o sperii.

— Băiatul pe care l-am angajat, Sam, m-a lămurit mama. Este OK. Are nevoie de slujba asta.

Sam era în clasa a X-a, iar într-o zi intrase în librărie și întrebase „Pot completa o cerere?”, chiar dacă, practic, nu făceam angajări, iar majoritatea adolescenților doreau să lucreze la magazinul de CD-uri din capătul străzii. Părinții mei îl angajaseră pe loc.

Era destul de drăguț – înalt și deșirat, cu pielea măslinie și ochi căprui-închis – și mereu binedispus, dar m-am trezit incapabilă să-l plac atunci când Marie l-a catalogat a fi „adorabil”. Nu mă puteam convinge să simpatizez ceva ce simpatiza și ea.

Ce-i drept, acest tip de gândire începea să-mi limiteze considerabil plaja de prieteni și devenea insuportabil.

Lui Marie îi plăcea de toată lumea și toată lumea o plăcea pe Marie.

Ea era Copilul de Aur, copilul predestinat să fie preferatul părinților noștri. Prietena mea, Olive, îi dăduse în taină porecla „Fiica Librarilor” pentru că ea chiar *părea* genul de fată ai cărei părinți ar deține o librărie, de parcă exista un prototip anume, iar Marie întrunea toate calitățile și le etala ca pe o medalie de onoare.

Citea cărți pentru oameni mari, scria poezii și era îndrăgostită de personaje din romane în loc de vedete de cinema. În plus, ne făcea pe mine și pe Olive să vrem să vomităm.

Când Marie era de vârsta mea, se înscriesese la un curs opțional de scriere creativă și hotărâse că vrea să „devină scriitoare”. Ghilimelele sunt necesare pentru că singurul lucru pe care îl scrisese până atunci fusese un thriller de nouă

pagini în care criminalul se dovedise a fi Emily, surioara protagonistei. Îl citisem și chiar și eu îmi dădusem seama că e o mare porcărie, dar ea îl trimisese la ziarul școlii, iar celor din redacție le plăcuse atât de mult, încât publicaseră continuarea poveștii pe parcursul a nouă săptămâni din timpul semestrului de primăvară.

Faptul că ea reușise să facă toate acestea în timp ce era și una dintre cele mai populare fete din școală nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Asta nu făcea decât să arate că, dacă ești suficient de drăguță, lipiciul la oameni vine de unul singur.

Între timp, eu citisem pe ascuns la bibliotecă ghidurile de studiu pentru elevi pentru aproape toate cărțile recomandate la cursul de engleză. Aveam în camera mea o grămadă de romane dăruite de părinți, dar refuzasem să le deschid, de teamă să nu le deteriorez cotorul.

Îmi plăceau videoclipurile muzicale, emisiunea *Thursday Must-See TV* de la NBC și toate femeile care cântau la Lilith Fair. Când mă plictiseam, frunzăream vechile numere ale mamei din *Travel + Leisure*, rupând poze și lipindu-le pe perete. Spațiul de deasupra patului meu a devenit curând un caleidoscop de coperte de revistă cu Keanu Reeves, versuri din albumele lui Tori Amos, dar și postere cu Riviera Italiană și peisajul rural francez.

Și nimeni, repet, nimeni, nu m-ar fi luat drept vreun copil popular de la școală.

Părinții mei glumeau adesea că asistenta trebuie să le fi dat greșit bebelușul la spital, iar eu râdeam când auzeam asta, dar nu o dată mi se întâmplase să mă uit la poze din copilărie cu părinții mei și apoi să mă privesc în oglindă, căutând asemănările și amintindu-mi că sunt într-adevăr fiica lor.

— Bine, grozav! i-am spus mamei, mai încântată că nu trebuie să plec la lucru decât că urma să-mi petrec timpul alături de sora mea. Când plecăm?

— Nu știi! mi-a răspuns mama. Vorbește cu Marie! Gata, am plecat la librărie! Ne vedem la cină! Te iubesc, draga mea! Să vă distrați!

După ce a închis ușa dormitorului meu, m-am întins entuziasmată înapoi pe pat, gata să mă bucur de fiecare minut de somn în plus.

Cândva, după ora 11, Marie a intrat în camera mea și m-a anunțat:

— Hai, plecăm!

Am fost în trei magazine și am încercat 12 perechi de jeansi. Unii erau prea largi, alții, prea strâmți, alții, prea sus pe talie.

Am încercat a 12-a pereche și am ieșit din cabina de probă. Marie se holba la mine, plictisită de moarte.

— Arată bine; ia-i odată! mi-a zis ea.

Era îmbrăcată din cap până-n picioare de la Abercrombie & Fitch. Era începutul noului mileniu. Toată lumea din New England purta Abercrombie & Fitch din cap până-n picioare.

— Stau ciudat pe fund, am spus, rămânând nemișcată.

Marie s-a uitat la mine de parcă aștepta ceva.

— Ai de gând să te întorci ca să pot vedea dacă stau ciudat pe fund sau ce? m-a întrebat în cele din urmă.

M-am întors.

— Te fac să arăți de parcă ai purta un scutec, a comentat Marie.

— Exact asta ziceam și eu!

Marie și-a dat ochii peste cap.

— Stai așa!

Și-a rotit apoi degetul în aer, indicându-mi că ar trebui să mă întorc în cabina de probă. Ceea ce am și făcut.

Tocmai îmi scosesem ultima pereche de blugi când Marie mi-a aruncat pe deasupra ușii o pereche de pantaloni decolorați, din aceia cu cracul drept.

— Încearcă-i pe ăștia! m-a îndemnat. Joelle poartă ceva asemănător și are fundul mare, ca al tău.

— Mulțumesc mult! i-am spus, luând jeansii.

— Încerc doar să te ajut, mi-a replicat, apoi i-am văzut picioarele îndepărtându-se, de parcă toată discuția s-ar fi încheiat pur și simplu pentru că Marie nu mai era interesată de ea.

Am desfăcut fermoarul și mi-am pus pantalonii. A trebuit să trag de ei viguros peste șolduri și să-mi sug burta în ultimul hal ca să pot încheia nasturii. Apoi am rămas dreaptă și m-am privit în oglindă, pozând în toate felurile și întorcându-mi capul pentru a vedea cum arăt din spate.

Fundul părea să îmi crească pe zi ce trece, spre deosebire de sâni, care stagnau. Citisem destule reviste *Glamour* ale mamei ca să știu că treaba asta primise numele de „formă de pară”. Aveam abdomenul plat, dar șoldurile îmi tot creșteau. Lui Olive începuseră să îi crească sâni și avea și abdomenul mai voluminos, așa că nu o dată mă întrebam dacă nu aș prefera genul ăsta de siluetă. În formă de măr.

Dar, dacă era să fiu sinceră până la capăt, ceea ce îmi doream cu adevărat era tot ce moștenise Marie de la mama. Un fund mediu, sâni medii, păr șaten, ochi verzi și gene dese.

În schimb, moștenisem trăsăturile tatălui meu – păr nici blond, nici brunet, ochi nici căprui, nici verzi, și o siluetă unică. Odată, o întrebam pe mama de unde moștenisem picioarele scurte și solide, iar ea îmi spusese „Habar n-am,

de fapt”, de parcă ăsta nu era cel mai rău lucru pe care mi-l spusese vreodată.

Exista un singur lucru la înfățișarea mea pe care îl adoram cu adevărat. Pistruii mei, acel grup de pete întunecate de sub ochiul drept. Când eram copilă, înainte de a adormi, mama avea obiceiul să unească punctele cu degetul.

Îmi iubeam pistruii și îmi uram fundul!

Așa că, în timp ce stăteam acolo, în cabina de probă, tot ce îmi doream era o pereche de jeansi care să-mi facă fundul să pară mai mic. Ceea ce exact asta păreau să facă ultimii aleși.

Am ieșit din cabină cu gând să-i cer părerea lui Marie. Din păcate, nu se vedea pe nicăieri.

M-am întors în cabină, dându-mi seama că nu aveam cu cine să mă sfătuiesc în privința acestei decizii decât cu mine.

M-am mai privit o dată în oglindă.

Oare îmi plăceau?

M-am uitat la etichetă. 35 de dolari.

Chiar și cu TVA-ul inclus, tot îmi mai rămâneau bani ca să îmi iau niște pui teriyaki din zona restaurantelor.

I-am dat jos, m-am îndreptat către casă și i-am înmănat vânzătoarei banii primiți de la părinți. Am fost recompensată cu o pungă în care se afla o pereche de jeansi pe care nu îi detestam.

Marie tot nu se zărea pe nicăieri..

Am verificat prin magazin. Am mers până la Body Shop să văd dacă nu cumva era acolo, cumpărând balsam de buze sau gel de duș. Treizeci de minute mai târziu, am găsit-o cumpărând cercei la Claire's.

— Te-am căutat peste tot! i-am reproșat.

— Îmi pare rău, mă uitam la bijuterii!